

LBRIS

We know
books

**VICTOR PAVEL
ACHIM**

**BLACK
CORE**

CERURILE ALBASTRE

**ANDRU DAVID
SIMIONOIU**

CUPRINS

1. KALADRION. RUGĂCIUNEA REGELUI.	9
2. CALOPSIA. PREOTEASA CERURILOR ALBASTRE.	22
3. RICKET. DE CE FUGI DE NOI.	38
4. TARS. CINĂ CU LUNA.	47
5. REMALD. PRINȚUL MAHMUR.	61
6. ANNA. CE NUME SIMPLU.	69
7. ZIRRA. CROITOREASA REGALĂ.	73
8. OWER. O SPĂRTURĂ ÎN ZID.	81
9. ANNA. MATERIAL DE REGINĂ.	97
10. KALADRION. VÂNĂTOAREA REGALĂ.	107
11. CONSPIRAȚIE. DIN SALA TRONULUI, PENTRU REGE.	120
12. ARVUS. SUFLET RĂTĂCIT.	134
13. VERNA TAVERNA. CÂNTECUL BARZILOR.	149
14. BARCAGIU. BILE. BUFONI.	173
15. CALOPSIA. PLANUL CERURILOR ALBASTRE.	183
16. MIRACOL. ÎN AȘTEPTARE.	195
17. AIDEN. ADAL. CEARTĂ NEFRĂȚEASCĂ.	215
18. TARS. JURNAL ARS.	224
19. SARCOFAG. DIN KALADRIA, PENTRU CERURILE ALBASTRE.	237
20. CERURILE ALBASTRE. SORA CALOPSIEI.	252
21. CAPSULĂ. DIN CERURILE ALBASTRE, PENTRU KALADRIA.	270
22. COMANDAMENTUL SUPREM NU POATE OFERI INFORMAȚII DESPRE.	284

23. TARS POETICA. VĂRSARE DE SÂNGE.	297
24. VERNA TAVERNA. MAMA RĂNIȚILOR.	333
25. KALADRION. TINEREȚE FĂRĂ BĂTRÂNEȚE.	366
26. REBELIUNE. PLANUL DE ATAC.	377
27. DEPARTE DE INIMA LUI AL'AL.	394
28. REMALD. RIGOR. A FI SAU A NU FI REGE.	415
29. REBELIUNE. ATACUL.	431
30. APROAPE DE INIMA LUI AL'AL.	444
31. REMALD. TABURETUL REGAL.	458
32. VERNA CAVERNA. SEMINȚELE LUI ȘAHMAR.	478
33. GREYHALL. EXODUL.	498

KALADRION. RUGĂCIUNEA REGELUI.

Ceruri Albastre,
Iertați-mă pentru zgârcenia cu care ofer sfaturi
Și pentru generozitatea cu care îi judec pe alții
Deși e dreptul meu regal, din născare, să cânt ce tril doresc,
Liber să conduc, nu să slujesc...

Ceruri Albastre,
Iertați-mă pentru cum cu moarte drumul altora opresc,
Și în locul lor pe alții îi așez, la început de cale
Deși nici nu știu cum de eu însumi încă mă mai trezesc...

[Rugăciunea personală a bătrânului rege Rigor Kaladrion]

— Mikalam. Lasă coroana. Dă-o înapoi!

Dar micul băiat blond nu o asculta pe regina Miriam, ocupat fiind să încerce să pună coroana pe creștetul bătrânului câine Vulf, cât timp tatăl său încă era aplecat cu ochii închiși și mâinile încleștate asupra mesei. Câinele tot încerca să bată înapoi, speriat nu neapărat de obiectul circular și auriu, ci de energia inepuizabilă a băiatului cu care cândva se juca din zori până-n amurg, atunci când și energia sa era inepuizabilă. Acum că avea toate cele patru picioare rablagite din cauza vârstei înaintate, nu îi mai putea face față. Insistența din ochii luminoși ai lui Mikalam l-a împins speriat într-un colț al camerei regale. Nemaivând unde să fugă, schelălăi scurt de două ori.

— MIKALAM KALADRION, nu te mai juca cu coroana tatălui tău, lasă-l să se roage! Și nu-l mai agita pe Vulf, încep petițiile curând, doar Cerurile Albastre știu cât vor dura... Remald, ești

fratele lui mai mare, ajută-mă! comandă regina Miriam, deja întoarsă cu spatele la întreaga scenă, dând neputincioasă din umeri cu mâna pe o carafă cu vin.

Putea bea vin de parcă avea experiența a zeci de vieți acumulată în gâtulejul ei, deși abia trecuse de jumătatea vârstei bătrânului rege. De fiecare dată când părul ei arămiu îi cobora până la șolduri cu capul dat pe spate și gâtul întins, lichidul roșu din carafă dispărea puțin câte puțin...

Prințul Remald se afla la vârsta la care părul negru cărlionțat și barba la fel de neagră mergeau mână în mână: douăzeci și cinci de primăveri. Privea amuzat fiecare nouă încercare a lui Mikalam de a-l încorona pe Vulf noul rege al ținuturilor Kaladriei. Se îndreptă brusc de spate când îi fu cerut ajutorul. Se uită prima dată pe furiș spre tatăl său: Rigor Kaladrion era însă adâncit în rugăciunea sa, nepărând să bage de seamă nimic din ce se întâmplă în jur. Gâfâia aritmic, armura subțire și ușoară pe care o îmbrăcase părând să fie până și ea prea mult pentru oasele lui bătrâne. Întors cu privirea spre Mikalam, își dădu seama că nu voia să-i strice joaca celui mic, dar trebuia să ia coroana înapoi și să îl disciplineze cumva, trebuia să îl facă să înțeleagă că nu poți pur și simplu să...

Dar în acel moment, Mikalam veni pur și simplu cu coroana spre el și o lăsă pe masă, încet, cu nebanuită grație și atenție, apoi fugi spre mama sa și o pupă pe spate, prin rochia croită în culorile Kaladriei, argintiu și roșu.

— M-am plictisit, declară acesta cu ochii în pământ. Când încep petițiile? Și când se termină? Și câți oameni vor fi? Vin din toate regatele? De ce? Nu au porumbei ca restul ca să spună ce vor?

Stând cu ochii în pământ, băiatul părea că adresează toată această rafală de întrebări mai degrabă podelei. Fără să aștepte însă vreun răspuns din partea mamei sau fratelui său, se întunecă brusc la față:

— Vor veni... vor veni și... sălbatici?!

La capătul puterilor, regina Miriam trânti carafa de masă, sperându-l pe Vulf și făcându-l pe Rigor să tresară.

— Mikalam, e imposibil...

— Ascultă, o întrerupse Remald cu gravitate, nu or să apară. Dar chiar și de ar fi, orice sălbatic ar apărea, o să îi rețez...

— Dar preoteasa aceea *drăguță* o să vină?... continuă Mikalam, de data asta pleata sa blondă contrastând cu niște obraji din ce în ce mai roșii.

Fu rândul fratelui său mai mare să îl aducă cu un pas mai aproape pe tatăl lor de trezia completă, lovind brusc cu pumnul în aceeași masă pe care zăceau inerte o carafă acum goală și coroana regală.

— *Drăguță?! De unde știi tu despre preo...*

Dar în acel moment fură toți întrerupți de un hohot de râs acompaniat de clinchete de metal. Rigor Kaladrion își venise cu totul în fire și-i privea pieziș.

— De ce vă uitați la mine ca la o fantomă? Poate m-a furat puțin somnul, dar nu aș zice că m-am trezit din morți.

Ceruri Albastre... cu moarte drumul altora opresc... deși nici nu știu cum de eu însumi încă mă mai trezesc... repetă regele absent în sinea lui.

Toți înlemniră, prințul Remald mergând chiar mai departe și asumându-și poziția de drepti. Mikalam își înfipse privirea și mai adânc în pământ:

— Iartă-mă, tată. Nu am vrut să...

— Oameni buni, destindeți-vă, începu regele ridicându-se de la masă. Serios. Am nevoie de voi cât mai relaxați ca să ducem la bun capăt ziua asta de petiții. Azi e, nu? râse el. Îmi terminasem rugăciunea de mult timp, deja îmi apăruseră în minte alte chestiuni, niște cântece de-ale barzilor noștri, niște imagini cu Vulf cu coroana mea pe cap... cred că *visam*, spuse el dându-le de înțeleș că auzise tot.

Zâmbetele le dispărură rapid. Rigor Kaladrion, proaspăt ridicat, pică la loc pe taburetul său, gâfâind brusc:

— Nu mai pot... nu mai pot...

Remald se grăbi spre el.

— Tată?...

— Nu mai pot... cu *armura* asta pe mine, scui pă el cuvintele cu dispreț. Ajută-mă să dau tabla asta jos, oricum nu-i bună de nimic, nu ar opri nici măcar un țăntar.

— Sigur, lasă-mă să te ajut.

Miriam și Mikalam priveau cum pe masă, lângă coroană, bucățile din armură erau așezate de Remald, rând pe rând, cu mare grijă, parcă formând imaginea unui rege care dormea întins pe scânduri de lemn.

— Ahhh, mult mai bine, își trosni Rigor oasele din cap până-n picioare, în toată gloria izmenelor sale. Bine, nu pot să ies nici chiar așa printre kaladrieni, modronieni și azganieni. Bine, printre azganieni aș putea, nu poartă mai mult decât port eu acum. Mă rog... Da, Miriam, draga mea, îmi aduci tu roba de acolo, te rog? Mulțumesc. Așa, unde eram, vă povesteam ce... *visam*. Văd că Vulf nu are coroana pe cap, așa că visul nu s-a adevărit, nu e așa? făcu el pișicher spre Mikalam. Așadar, continuă el, sunt destul de sigur că nu se va adevăra nici partea în care te temeai că vor apărea sălbatici printre noi, spuse el trecându-și energic mâna prin clăia lui Mikalam.

Băiatul cel mic se înveseli.

— Dar spune-mi, dragul meu, cine ți-a băgat ideile astea în cap?

— Nimeni, nimeni, să grăbi el, trădând teamă. Nimeni nu mi-a băgat ideile astea în cap.

Rigor își ridică lung sprânceana sură spre Mikalam.

— A fost Aiden, recunosc acestă. Aiden mi-a spus că Ceța care s-a mărit muuuuuuult în ultima vreme și care-i ascunde pe toți sălbaticii vine spre noi, și că din ea or să iasă și or să ne atace. Tată, dacă ajunge Ceța printre noi?...

— Ei bine, data viitoare când auzi astfel de lucruri, fugi de ele ca Vulf de coroană. Dar fără să te temi, fără să schelălăi. Aiden știe că ești mic și vrea să te sperie. Obiceiuri proaste de om care nu-i nici tânăr, nici bătrân. Dacă nici Cetatea Kaladriei nu e un loc sigur, atunci eu merg la luptă cu tinicheaua aia de pe masă,

râse Rigor. Cu Aiden o să am eu o discuție, nu-i mai asculta prostiile.

— Ba permite-mi mie să discut cu el, tată, spuse Remald cu flăcări în priviri, chiar mai mari decât ale reginei, care părea de-a dreptul revoltată de vorbele lui Aiden.

— Fie. Dar nu în timpul petițiilor. Și poate nici imediat după. Mikalam, mergi cu mama ta jos și întâmpinați lumea. O să vin și eu curând cu fratele tău mai mare.

Mikalam plecă voios, de mână cu mama sa. Din cauza vinului, Miriam era și ea cel puțin la fel de *voioasă*. Rămași singuri, Rigor renunță la aerul jovial și îi spuse prințului cu o mină gravă:

— Remald, e posibil să avem un vizitator neplăcut.

— Știi, tată, prințul Corvin din Modron a fost văzut încă de ieri ajungând în cetate.

— Nu la el mă refer.

— Dar?

— Să zicem că e vorba de ultima parte din *visul* meu, cel în care Mikalam întreba dacă vine și preoteasa.

— Preoteasa? Ai primit-o la petiții?!

Rigor dădu din mână.

— Nu am primit pe nimeni nicăieri. Dar am auzit că ar vrea să se prezinte. Și da, știu prea bine părerea ta despre ea, știu cine crezi că e.

— O sălbatică căreia ar trebuie să îi retezăm mâinile, picioarele și apoi capul. În ordinea asta.

— Da, știu cine *crezi* că e, repetă Rigor mult mai punctat. Dar până vom avea dovezi că, într-adevăr, chiar e, te voi ruga să-mi promiți că te vei purta demn. Asta dacă apare.

— Nu pot să prom...

— Roagă-te cu mine, atunci. Rugăciunea regelui. Cealaltă, nu aia a mea. Mai ai ceva până ți se va cuveni aia. Cel puțin așa cred, deși oasele astea bătrâne par să mă contrazică.

Îngenuncheară amândoi cu mâinile încleștate, Remald lipsit de chef, și murmurară la unison:

Un rege nu își iese din fire pentru orice, altfel orice dușman va ști exact ce să facă pentru a-l face să-și iasă din fire.

Când un om de rând își iese din fire, pierde controlul, dar nu mai mult de atât. Însă când un rege își pierde controlul, îi pierde pe toți oamenii din jur.

Controlul e tocmai ceea ce nu trebuie să piardă niciodată un rege, decât dacă vrea să arate că îl poate câștiga la loc la fel de ușor.

— Nu mi-oi mai putea duce armura în spate de ani buni de când am apucat să trec de șaptezeci de primăveri, dar cu voia Cerurilor Albastre, capul încă mi-l duc pe umeri bine mersi. Chiar și dacă ar fi o sălbatică, a făcut mult bine în ultima vreme printre oamenii noștri. Eu unul nu cred că e, dar vom vedea. Așa că te rog să-mi promiți, Remald.

— Să mergem, tată, spuse deodată prințul cu o răceală deloc mascată în glas. O să fie o zi lungă pentru tine. Sper doar să nu visăm cu ochii noștri cum preteasa asta aduce cu ea Ceața printre noi. Promite-mi că mă lași să acționez dacă se ajunge la așa ceva.

Dar Rigor tăcu, fixând podeaua lung cu privirea, părând un Mikalam bătrân și îngândurat. După aceea îi făcu semn lui Remald să îl urmeze. Rege și prinț, unul rămas în așteptarea unei promisiuni care nu a mai venit, iar celălalt a unei execuții, coborând coridoarele castelului Kaladriei.

Coloana de oameni se întindea cu mult în afara sălii tronului. Acolo, parcă deja peste măsură de obosit, deși abia începuse prima zi a petițiilor, marele rege Rigor Kaladriion îi aștepta pe fiecare în parte, veniți din toate regatele ca să își depună ofurile lângă ofurile celorlalți. Alături de familia sa se afla și comandantul armatei, însoțit de fiii săi, Adal cel blond și bucălat și Aiden cel lungan și mereu încruntat.

Coadă de oameni de tot felul străbătea Grădinile Regale din jurul castelului, împânzite de flori roșii și albe cu tulpini îngălbenite de arșița verii târzii. Trecea apoi prin Districtul de Mijloc, unde nobili mici și mari își pierdeau nopțile într-o continuă petrecere, și ajungea până în Districtul Săracilor, mahalalele cele mai depărtate de unde începuse încă din zori de zi să se formeze întregul șir.

Priviți de sus, toți cei adunați păreau să creeze o coloană vertebrală care pornea din inima sărăciei și își croia drum încet, dar sigur, înspre creierul regatului, sala regelui Kaladriion.

În interiorul sălii, coada părea un val care se spărgea la malul format din gârziile de la marginea tronului, spumegând fără oprire, dar așteptându-și rândul în tăcere deplină, după buna rânduire. Urma să ia cuvântul un țăran pricăjit care ținea ceva învelit într-o legătură albă, sărăcăcioasă. Tocmai făcuse un pas hotărât înainte după ce a vrut de vreo două ori să dea înapoi; dar nu mai conta: un nobil îmbrăcat în straie verzi și negre însoțit de două gărzi care cărau un cufăr tocmai își făcuseră apariția în sală și tăiară calea tuturor, fără ca măcar să arunce vreo privire spre cei din jur. Cufărul părea foarte greu după pașii inegali ai gărzilor sale. Înainte ca regele să poată spune vreun cuvânt, nobilul în straie verzi și negre îngenunchea și grăi:

— Mărite Rigor Kaladriion, sunt pregătit să fiu uns Rege al Modronului. Iată tributul meu!

Făcu un semn celor doi care-l însoțeau să deschidă cufărul. Lacătul acestuia se blocă de câteva ori, și după câteva încercări bune, una dintre gărzi îi trase un picior deloc grațios. Buzele nobilului îngenuncheat se subțiară. O grămadă de galbeni zăcea indiferentă pe fundul cufărului, zornăind încet în timp ce gârziile se apropiau de tron.

— Ce înseamnă asta?! izbucni regele. Pe loc! Nici măcar un pas în plus în față.

Când îl văzură pe Kaladriion reacționând astfel, comandantul armatei, Arvus Dregator, alături de Aiden și Adal, își strânseseră degetele precaut pe mânerele săbiilor.

— Închideți cufărul și lăsați-l la o parte. Ce e cu prostia asta?! Dați-vă cât mai la o parte, aurul vostru strălucește a vești proaste.

Regele își ținuse tot acest timp ochii oboșiți asupra pretendentului din fața sa. Sprijinindu-se cu un cot pe suporturile tronului și ridicându-se pe jumătate, continuă:

— Corvin? Rege al Modronului?! Îmi spui că tatăl tău, Darius, bunul meu prieten, a murit? Atunci... cum se face că acum niște zile bune am primit un porumbel de la el, în care-ți anunța venirea *neoficială*?...

Nobilul făcu o pauză scurtă. O ezitare care regelui îi spunea tot.

— N-nu a murit. Dar e de la zi la zi mai grav bolnav...

Tăcerea se lăsase peste întreaga mulțime, inclusiv printre țărani care îl înjurau mai devreme pe sub barbă pe nobilul în straie verzi. Regele ridică un deget ca să atragă atenția tuturor, apoi inspiră și expiră adânc de câteva ori, foarte lent.

— Ai auzit asta, tânăr prinț? Cum intră și cum iese aerul din nările mele? Asta înseamnă să fii în viață. Să înțeleg că tatăl tău face și el încă asta?

— D-da. Încă face... asta. Dar nu se știe pentru cât timp. Niciun vraci din munții noștri nu îi mai dă mult de...

— Atunci schimbați vracii, îl întrerupse. Sau munții, nu îmi pasă. Spune-mi, tronul, tronul încă îi încălzește fundul? Sau zace la pat noapte și zi?

Realizând foarte rapid că nu va obține ce și-a dorit și că a comis o foarte mare greșeală afișându-se astfel în fața lui Kaladrion, prințul, încă plecat în genunchi, dădu afirmativ din cap, în tăcere deplină.

— Deci încă respiră și încă are fundu' cald. Și tu ai venit aici cu fundul rece, tinere prinț, să ceri tronul Modronului? Vracii tatălui tău ți-au prescris un tron ca leac pentru dorința de putere, așa este? Atunci ridică-te, Corvin. Ridică-te! Dar nu rege. Ridică-te și ascultă-mă cu atenție. Din moment ce ai

venit în sala mea cu asemenea pretenție, întrerupând petițiile celor din toate regatele mele, presupun că nu ai probleme să vorbim de față cu toți aceste chestiuni delicate ale succesiunii? Ba chiar... ți-e comod? adăugă Kaladrion, răsucind cuțitul în rană după ce îl văzu pe prințul Corvin cum roșește, fața lui contrastând cu straiile sale verzi. În primul rând, coada pe care ai tăiat-o tocmai astăzi e pentru cei... mai puțin favorizați ai Kaladriei. Acum, nu contestă nimeni, oricine din Modron este un *umil* cetățean al Kaladriei încă de pe vremea stră-străbunicului meu. La fel și cei din Azgania și toți restul. Și vă apărăm și prețuim pe toți în mod egal. Problema e că... acest cufăr al tău te prezintă ca fiind destul de favorizat. Dacă în cufăr ai fi adus și bunul tău simț ca tribut, poate că ai fi știut că există anumite *proceduri* și anumite *momente* și anumite *condiții* pentru ungerea unui rege. Așadar... să o luăm de la capăt, ce zici? Cu ce ocazie ne bucurăm de prezența ta aici, Corvin?

Încercând să se recompună, prințul Corvin, vizibil displicut atât de marea majoritate a oamenilor adunați în sală, cât și de Rigor, încercă un ultim argument:

— Ți-aș aduce cufere întregi de bun-simț și de răbdare și de tot ce îți poți dori de la mine, un *umil* cetățean al Kaladriei, mărite Kaladrion, dar mă tem că Ceața nu are răbdarea asta cu noi. Extinderea ei de acum câteva săptămâni ne-a înghițit una dintre cele mai importante cetăți, Greyhall, cea de la granița noastră cu Kaladria, precum și sate întregi care...

Dând din mână, Kaladrion spuse:

— Știu de sate. Știu și de cetate. Interesant cum o descrii, însă. Foarte interesant, pentru că din perspectiva mea, Greyhall e la granița *noastră* cu Modronul. În orice caz, știu tot ce ține de afurisita de Ceață – și tot ce ține de afurisita de Ceață e foarte regretabil și ne afectează pe toți. Dar răspunsul stă în luptele noastre cu sălbaticii, în înfrângerea lor, nu în încercarea de a-ți fura tronul de la propriul tată înainte de vreme.

Corvin încercă să protesteze, dar Kaladrion își ridică din nou degetul, așa că prințul nu avu încotro decât să-l asculte.

— Ești orice numai *umil* nu, Corvin. Un rege nou nu va fi niciodată uns până când regele actual al Modronului, Darius, prietenul meu vechi, nu e dus în pământ. Și în pământ, viermii o să-i mănânce încet toate păcatele, până când trupul i se mărunțește, până când sufletul îi devine atât de ușor încât va putea pluti spre Cerurile Albastre chiar și prin bolovanii de țărână. E corect ce spun? ceru Kaladrion aprobarea celor din jur. Da, e cât se poate de corect, răspunse tot el, deja vizibil mai nervos, urmat de un cor întârziat de alte *da*-uri anemice din toată sala.

Buzele prințului deveniseră teribil de subțiri, dar încerca să o ascundă plecându-și fața, imitând umiliința de care era acuzat că îi lipsește cu desăvârșire.

— ...atunci, ca să nu numim cufărul cu galbeni un *tribut murdar* care, sincer, nu știu cum a scăpat atenției tatălui tău, și ca să ne găsim în toane corespunzătoare la înmormântarea sa – asta dacă nu cumva mă îngroapă el pe mine înainte, răsă Kaladrion de unul singur, să zicem că darul tău... generos, va sluji mai bine viitorului tău regat. La fel cum toată lumea poate vedea că Grădinile Regale sunt înflorite în roșu și alb de când a fost așezată prima piatră a Cetății Kaladriei, așa și Legea noastră Eternă e aplicată la fel pentru toți. În ciuda faptului că tatăl tău este grav bolnav și incapabil să se ocupe de cele lumești, nu putem decât să ne rugăm Cerurilor Albastre pentru el – iar tu, să îi porți de grijă. Sub nicio formă nu îți voi oferi averea lui – să fii scuzat, *abilitatea deplină de a-ți cârmui bine oamenii*, cât timp aerul încă își face dansul prin plămâni săi.

— Mulțumesc pentru judecată, *mărite* Kaladrion. Am înțeles. A fost o greșeală, dar te asigur, una făcută din dorința de a-mi ajuta... de a ajuta regatul tatălui meu.

Prințul Corvin se plecă doar pe jumătate și se răsuci furios pe călcâie ca să părăsească sala, urmat îndeaproape de cele două gărzi, însă fu oprit de vocea regelui, mult mai apăsată de data asta.

— Iar dacă aerul din plămâni lui va dispărea mai devreme decât îi e dat, că e vorba de un ceas, că e vorba de o săptămână

sau chiar și de o primăvară, voi avea grijă ca tu să respiri doar Ceață. Imediat a doua zi. Fă-ți datoria de fiu și vei primi ceea ce ți se cuvine. Tatăl tău, Darius, e un om onorabil. Și este prietenul meu bun. Merită o moarte frumoasă. M-am făcut înțeles, tinere *prinț* de Modron?

Corvin își termină plecaciunea, apoi se îndreptă spre arcada de fier care marca ieșirea din sala tronului. Lui Kaladrion nu-i picase deloc bine această vizită.

Țăranul din spatele prințului, cel căruia îi tăiasă de la bun început calea, dădu să-l scuipe pe Corvin când acesta trecu cu gărzile pe lângă el, adunându-și toată saliva-n gură și țuguindu-și buzele. Se opri fix în ultimul moment, când fu strigat la rând de fiul cel mare al lui Kaladrion, prințul Remald. Apucă să înghită doar parțial în sec, ceea ce a făcut ca în timp ce se apleca pe grabă în fața lor, să-i curgă restul de salivă din gură direct pe jos.

Miriam, regina, întoarse capul scârbită și acoperi cu palmele albe ochii negri ai fiului cel mic, Mikalam. Arvus, comandantul armatei, se abținu să nu râdă.

— Șterge-te la gură, spuse Kaladrion cu severitate.

Deși în sinea lui recunoștea că și lui îi venea să râdă. Îl bucura o astfel de mică pauză, știind că acum vor urma cel mai probabil tot alte probleme legate de extinderea bruscă și inexplicabilă a Ceții. Încercând să-și depărteze gândul de ele, mintea îi zbură spre cei trei barzi și cântecele lor vesele...

— Iertare, iertare, regele meu. Iertare...! spunea țăranul ștergându-și gura insistent de legătura albă ținută în brațe. Nu am vrut să...

— Destul. Nu îmi pierzi doar mie timpul, ci tuturor celor care așteaptă în spatele tău. Care îți este nefericirea? Întrebă Kaladrion pe un ton egal, poate deja a suta oară în aceeași zi.

Țăranul dezveli grăbit din pânza albă un pește care arăta extrem de bolnăvicios. Îngenunche și îl întinse cu mâini tremurânde regelui și celor adunați în jurul tronului, foarte împovărat de rușine pentru că trebuia să le prezinte așa ceva.